

Lubaczów - miasto wielu dróg i kultur

Według niektórych historyków Lubaczów wspominany jest w XII w. w dziele geografa arabskiego Al-Idrisiego. Świadczyłyby to o przebiegu przez miasto szlaku komunikacyjnego łączącego grody Przemyśla i Sasiadki. Przechodził tędy skrótowy, omijający Przemyśl, szlak ze Lwowa i Jaworowa do Sandomierza, Lublina i Torunia, wykorzystywany jako główna droga handlowa do przewozu sukna, skór, futer, śledzi, pieprzu, korzeni i wosku. Lubaczów pojawił się - pod nazwą Lobeschov - w wykazie dróg toruńskich z ok. 1350-1360 roku, jako stacja handlowa położona pomiędzy Krzeszowem i Gródkiem. Przechodziły również przez ten teren gościńce wiążące Podkarpacie z ziemią bełzką i Podlasiem oraz Małopolskę z ziemią bełzką i Wołyniem. Wszystkie te szlaki krzyżowały się w Lubaczowie.

W połowie XIV w. Lubaczów wymieniany był jako stacja handlowa w drodze na Lwów.

Miasto otoczone było wałem ziemnym, na którym znajdował się drewniany parkan poprzecinany drewnianymi bastionami. Do miasta prowadziły trzy bramy wjazdowe: pierwsza od strony zamku, druga od strony Niemirowa (szlak lwowski) i trzecia od strony Cieszanowa.

Na początku XVII w. liczył Lubaczów ponad tysiąc mieszkańców. Żyli tu Polacy i Rusini, a także Żydzi, Ormianie i Turcy. W 1630 r. w 127 domach mieszkało 850 mieszkańców, w tym 726 chrześcijan (Polaków i Rusinów) oraz około 120 Żydów, w 1662 roku było 460 mieszkańców, w 1677 tylko ponad 40.

Był to okres kłęsk i wojen. Miasto spaliło się w 1629, 1630 i 1635 roku. W 1623 i 1641 roku mieszkańców zdziesiątkowała zaraza. Ucierpiało również na skutek najazdów tatarskich, kozackich i szwedzkich. Jednakże Lubaczów miał rzadko spotykaną zdolność do samoodradzania się. Już w 1729 roku w samym mieście i na przedmieściach Młodowskim i Lubelskim było 209 zamieszkałych domów, co mogłoby wskazywać na liczbę około 1100-1300 mieszkańców.

W mieście podczas targów ściągali tu kupcy z dalekich stron.

Przywilej Lubaczowa (nadany przez Zygmunta Starego) potwierdził w 1589 r. Zygmunt III Waza, w 1632 r. Władysław IV, w 1669 r. Michał Korybut Wiśniowiecki, w 1720 r. August II Sas i w 1748 r. August III Sas. Oznaczało to, że przez cały ten czas władza w mieście należała do, pochodzącej z wyboru, czteroosobowej Rady Miejskiej, składającej się z trzech Polaków i jednego Rusina.

Po śmierci Jerzego Mniszcha, ostatniego starosty lubaczowskiego, władze zaborcze zajęły w 1778 roku posiadłości starostwa i w latach 1817-1821 sprzedano je w ręce prywatne. Ostatnim właścicielem był hr. Gołuchowski. Na części królewszczyzn, w ramach tzw. kolonizacji józefińskiej, powstało szereg osad niemieckich, m.in. Felsendorf (Dąbków) czy Freifeld (Karólówka).

W 1880 roku Lubaczów miał 4425 mieszkańców (1222 Polaków, 1855 Rusinów i 1304 Żydów).

W 1927 roku została wybrana Rada Miejska, w której zasiadali w proporcjonalnej liczbie Polacy, Ukraińcy i Żydzi. W 1927 roku została wybrana rada w składzie 16 Polaków, 16 Rusinów, 16 Żydów, urządowanie rozpoczęła 7 marca.

Spis ludności w 1921 r. wykazał w Lubaczowie 5303 mieszkańców: 2991 - Polaków, 1793 - Rusinów i 519 Żydów.

Po ostatnich przed wybuchem wojny wyborach w styczniu 1939 roku w skład rady miejskiej weszło 9 Polaków, 4 Żydów i 3 Ukraińców

**I dziś także Lubaczów pozostaje miastem otwartym. Sami Lubaczowianie wędrują po całym świecie.
Spotykają się tu ludzie różnych narodowości, różnych państw, różnych kultur.**